

Sygn. akt I PK 289/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. Z.
przeciwko Zespołowi Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Nowym Sączu
z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt IV Pa 74/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w sprawie z powództwa M. Z. przeciwko Zespołowi Szkoły Podstawowej i Gimnazjum w W. o przywrócenie do pracy, na skutek apelacji wniesionej przez stronę pozwaną, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo i nie obciążył powódki kosztami postępowania za obie instancje.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Podniosła, że oczywista zasadność skargi wynika z rażącego naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 382 k.p.c., art. 235 § 1 oraz art. 236 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., dotyczących wydania wyroku w oparciu o dokumenty,

które nie miały mocy dowodów. W ocenie powódki, w świetle obowiązujących przepisów oraz orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego rozwiązywania stosunków pracy z nauczycielami, należy również uznać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na dokonane naruszenie prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.p. w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 w związku z art. 91c ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 191 ze zm.) w zakresie prawidłowego rozumienia zasad typowania pracownika do zwolnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania,

że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Oczywistej zasadności skargi skarżąca upatruje w oczywistej obrazie między innymi następujących przepisów: art. 382 k.p.c., art. 235 § 1 oraz art. 236 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Zauważyć należy, że zgodnie z orzecznictwem, jeżeli sąd nie wydał postanowienia o dopuszczeniu lub odmowie dopuszczenia określonych dowodów (art. 236 k.p.c.), można to potraktować za uchybienie niemające istotnego wpływu na rozstrzygnięcie sprawy wtedy, gdy zebrany i rozpatrzony materiał dowodowy będący podstawą merytorycznego orzekania podlegał regułom kontrydiktoryjności procesu (wyrok Sądu Najwyższego z 30 października 2008 r., II CSK 254/2008, LEX nr 511999; postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lutego 2013 r., II UK 316/12, LEX nr 1618842). Przede wszystkim jednak w sprawie do dowodów, na podstawie których skonstruowano podstawę faktyczną wyroku w zakresie częstych nieobecności powódki w pracy, należały głównie zeznania świadków, a wskazywany przez powódkę dokument Sąd powołał jedynie pomocniczo (uzasadnienie str. 7, 8).

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała ponadto na rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, mające uzasadniać oczywistą zasadność skargi. W uzasadnieniu wniosku nie zawarto jednakże wyводу prawnego wskazującego, w czym wyraża się oczywista zasadność skargi, ani nie przedstawiono argumentów na poparcie tego twierdzenia. W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego,

określonych przepisów nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie Sądu Najwyższego z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, LEX nr 1482343; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743). Ponadto Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., sygn. III UK 10/11, LEX nr 1124105). Sąd Najwyższy nie widzi też sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.